

РЕШЕНИЕ

№ 5810

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Димитър Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20221100507911 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК. Образувано е по въззивна жалба от Л. В. срещу Решение № 20030406 от 18.04.2022г., постановено по гр. д. № 31894/2020г. по описа на Софийски районен съд, 46 с-в в частта с която са уважени, предявените от „Топлофикация София“ ЕАД установителни искове по чл. 415 от ГПК за дължимост на цената на потребена, но неплатена топлинна енергия за периода 01.10.2015г до 30.04.2018г. за сумата 1021,36 лева, лихви за забава в размер на 133,67 лева и 42,58 лева – цена на услугата „дялово разпределение“ за имот в гр. София, ж.к. „*****“, аб. N. 107715.

С въззивната жалба моли решението да се отмени като неправилно и немотивирано. Сочи процесуални нарушения. Оспорват се изводите за валидност на издадената заповед за изпълнение и за допустимост на исковете. Решението било в противоречие на обективните физични закони. Счита, че решението е в противоречие с решения на Съда на ЕС и на ВКС и на ВАС. Не била съобразена отмяната от ВАС на текстове от Наредбата за топлоснабдяването от значение за определяне на количествата ТЕ. Оспорва да е налице облигационно отношение. Неправилно била кредитирата СТЕ-допуснати били към експертизата неотнормирани въпроси. Счита ОУ на ищеца за неравноправни, а СРС не проверил това.

Посочва, че българското законодателство в областта на енергетиката и на потребителската защита е в колизия, която обаче следвало да се преодолее в полза на потребителя. Счита, ЗЕ и подзаконови нормативни актове, противоречат на правото на

европейския съюз.

Иска се отмяна на решението и отхвърляне на исковете.

Постъпил е отговор на въззивната жалба, с който тя се оспорва и се иска потвърждаване на решението.

СГС след проверка по реда на чл. 269 ГПК намира обжалваното решение за валидно допустимо в обжалваната му част и правилно по следните фактически и правни съображения:

От събраните по делото доказателства се установява, че въззивникът е придобил по дарение от майка си $\frac{3}{4}$ идеални части от процесния имот през 1995г. (Н.Акт на л.13-14). В отговора на исковата молба няма оспорване, че е собственик и на другата ид. част от имота и направеното в първото ОСЗ възражение е преклудирано.

С възражение пред ищеца от 2018г. се позовал на погасителна давност за вземания до 01.09.2015г.

Във възражението се посочва, че той е титуляр на абонатния номер за целия имот.

Процесния период е от 01.05.2015г. до 30.04.2018г., като според СЧЕ до м.10.2015г. няма начислени задължения.

Предвид така установените факти СГС намира решението за правилно в обжалваната му част.

Ответника има качеството на битов клиент съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ /редакция ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./, както и предвид задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017 год. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2017 год., ОСГК. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "клиенти на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. По делото е установено принципното съществуване на облигационно правоотношение между страните за процесния период,

произтичащо от презюмиран договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставял топлинна енергия, а ответникът дължи заплащане на стойността на ползваната услуга. Касае се за договор при публично обявени общи условия по реда на ЗЕ, по който жалбоподателят, като собственик на топлоснабден имот в сграда в режим на етажна собственост, се явява страна по силата на нормата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ. Съобразно действащата нормативна уредба, ответникът се явява заварен потребител на топлинна енергия за битови нужди. Предвид елемента на административно регулиране, установен в нормата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, съдът приема, че между страните по делото са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 от закона/. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че през исковия период между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че разпоредбите на чл. 150 и 153 ЗЕ и на Наредба 16334, установяващи задължението на собствениците да заплащат доставената в имотите им топлинна енергия и да спазват общите условия на топлоснабдителните предприятия, които са приети от държавен орган, противоречат на физични закони и на правото на европейския съюз. Не се касае и за „договор от разстояние“-понятието има легална дефиниция, която изисква волеизявление обективизирано по определен технически способ, каквато не е уредбата в ЗЕ.

По въпроса за съответствие с правото на съюза на нормативната уредба е постановено решение на съда на ЕС по съединени дела 708/2017 и 725/2017г. в което са изяснени въпросите за възникването на договорното отношение по доставката на ТЕ с централен топлоизточник в сгради в режим на ЕС включително и през призмата на нормативната уредба уреждаща статута на етажната собственост. Решението на СРС е в пълно съответствие с тази практика и Тълкувателно решение № 2/2016 год. на ВКС

по тълк.дело № 2/2016 год., ОСГК, което дава отговор и на оплакванията относно хипотезата на „непоръчана доставка“ която се твърди от жалбоподателя.

Оплакванията свързани с фактурирането на стойността на ТЕ не са от значение за делото, тъй като издаването или неиздаването на фактура няма отношение към възникване и изпълнение на правоотношението, а евентуално би могло да има само доказателствено значение, но в случая облигационното отношение е уредено по законов път.

Неоснователни са оплакванията относно правния ефект на решенията на ВАС по адм. Д.13721/2017г. и 14350/2019г. с Второто решение на петчленен състав на ВАС е отменено решението по първото посочено дело и вместо прогласяване на нищожност е постановена отмяната на посочените в жалбата текстове от Наредба 16334/2007г.

Противно на изложеното в жалбата в такава хипотеза отмяната на нормативния подзаконов акт има действие само занапред по изричната разпоредба на чл. 195 АПК. Чл. 192а от АПК не урежда от кой момент има действие отмяната на един подзаконов нормативен акт, а към кой момент се преценява неговата законосъобразност спрямо нормативен акт от по висока степен.

До деня на влизане в сила на решението за отмяна на подзаконовия акт той се прилага за отношенията които урежда. В случая процесния период приключва много преди отмяната на текстовете от наредбата и тя е приложима за казуса.

Оплакването за нищожност на заповедта по чл. 410 ГПК е неоснователно. Всъщност не се релевират пороци на съдебния акт водещи до неговата нищожност (например незаконен състав), а оплаквания за противоречие на задълженията за ТЕ с добрите нрави, нередовност на заявлението и прочие които не са за нищожност на заповедта като съдебен акт, а за нейната неправилност или недопустимост, но те не могат да се проверяват самостоятелно поради нейната необжалваемост.

По изложените съображения жалбата е неоснователна.

Жалбоподателя няма право на разноски.

На Въззиваемото дружество след да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лева.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20030406 от 18.04.2022г., постановено по гр. д. № 31894/2020г. по описа на Софийски районен съд, 46 с-в, В ОБЖАЛВАНИТЕ МУ ЧАСТИ.

ОСЪЖДА Л. Г. В. с ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ЕАД

50,00 лева разноси за въззивното дело за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____